

Papież Franciszek

Gdy kobieta zdaje sobie sprawę, że jest w ciąży, każdego dnia uczy się żyć w oczekiwaniu, że zobaczy spojrzenie tego dziecka, które przyjdzie na świat... Także my musimy żyć w oczekiwaniu na to, że będziemy widzieli Pana, że spotkamy Go. Nie jest to łatwe, ale można się tego nauczyć. Najpierw trzeba mieć serce pokorne. Tylko ubogi umie czekać. Kto jest już pełen siebie i swoich posiadłości, nie potrafi pokładać swojej ufności w nikim oprócz siebie. Czymś, co bardzo chwyta mnie za serce, jest pewne wyrażenie św. Pawła skierowane do Tesaloniczan. Nappełnia ono pewnością nadziei: „W ten sposób na zawsze będziemy z Panem” (1 Tes 4, 17).

To coś pięknego: wszystko mija, ale po śmierci osiągniemy życie wieczne z Bogiem. Ta sama nadzieja znacznie wcześniej sprawiła, że Hiob zawołał: „Ja wiem: Wybawca mój żyje. (...) To właśnie ja sam Go zobaczę, moje oczy Go ujrzą” (Hi 19, 25. 27). I w ten sposób na zawsze będziemy z Panem.

Czy w toierzycie?

Fragment przemówienia podczas audiencji ogólnej w Watykanie, 01.02.2017 †

Ks. bp Aleksander Kaszkiewicz

Istota życia konsekrowanego bez względu na formy, w których się realizuje, zawsze pozostaje niezmienna. Jest to dar, który zakonnik albo zakonnica składa z miłości do Pana Jezusa, a w Nim – do każdego człowieka. Ofiara z siebie przejawia się w radykalnym

przestrzeganiu rad ewangelicznych: ubóstwa, czystości i posłuszeństwa. Wkraczając na szczególną drogę naśladowania Jezusa Chrystusa, osoby konsekrowane dają świadectwo tego, że tak pełna, wyjątkowa, niepodzielna miłość do Boga jest możliwa.

To prawda, że kroczenie drogą rad ewangelicznych jest trudne – wyrzeczenie się czyni osobę zakonną podobną do Chrystusa, który dźwiga krzyż. Lecz doświadczenie szczególnej, jedynej w swoim rodzaju więzi miłości między Jezusem a osobą konsekrowaną to wielka wspaniała łaska Boża, która napędza serca głęboką radością, pokojem wewnętrznym i prawdziwym szczęściem. Bogu niech będą dzięki za to, że nie przestaje obdarowywać swoje wybrane dzieci tak pięknym powołaniem.

*Fragment homilii wygłoszonej podczas diecezjalnego spotkania osób konsekrowanych,
01.02.2017*